

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 575/2019
11.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Мидић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3575/17 од 08.11.2018. године, у седници одржаној дана 11.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3575/17 од 08.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2903/16 од 25.04.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је незаконито решење тужене од 18.08.2016. године којим је тужилји отказан уговор о раду, те да се утврди да је незаконита одлука школског одбора тужене од 06.09.2016. године и да се обавезе тужена да тужилју врати на рад на послове наставника рачунарства и информатике и призна јој сва права на рад и по основу рада. Ставом другим изреке, обавезана је тужилја да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3575/17 од 08.11.2018. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилја је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Другостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11.. 87/18), на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. У ревизији се указује на учињену битну повреду одредаба парничног

поступка из тачке 12. истог члана која, у смислу члана 407. став 1. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене од 03.11.1997. године, на радном месту наставника рачунарства и информатике. Директор тужене је упутио захтев Заводу за здравствену заштиту ..., као надлежној установи за оцену здравствене способности, односно радне способности тужиле за рад са децом. Процедура оцене здравствене способности је таква да запослени мора да се подвргне различитим прегледима, почев од јављања председнику комисије, па преко лабораторије, ЕКГ, спирометрије, аудиометрије, прегледа код интернисте, неуропсихијатра, специјалисте ОРЛ, офтамолога, психолога и социјалног радника, након чега сваки од ових лекара даје своје мишљење, а потом секретар комисије сачињава јединствен извештај, а након тога читава комисија даје коначно мишљење и оцену психичке, физичке, здравствене способности конкретног запосленог. Тужила се надлежном заводу јавила ради прегледа дана 02.03.2016. године и тог дана је обавила преглед само код лекара специјалисте. Имајући у виду обим и сложеност самих прегледа, није постојала могућност да се сви прегледи заврше у току једног дана, па је по процедури самом запосленом остављена могућност да прегледе обави у примереном року. Међутим, тужила се није подвргла самосталним прегледима којима је била дужна да се подвргне у оквиру целокупне експертске анализе. Тужила је од стране секретара комисије позивана телефоном ради обављања осталих прегледа, а позивање запослених на тај начин, као пацијената у поступку оцене њихове психичке и физичке процене способности за рад са децом, је уобичајена процедура. Због таквог начина позивања, тужила је дописом негодовала код надлежних, али одговарајуће активности поводом потребних прегледа није предузимала. Завод је дописом од 06.06.2016. године обавестио тужену да се тужила није јавила на заказане прегледе због чега експертзна оцена радне способности тужиле није извршена. Решењем тужене од 18.08.2016. године тужилци је престао радни однос због одбијања да се подвргне лекарском прегледу у надлежној здравственој установи, сходно члану 120. став 4. Закона о основама система образовања и васпитања. Против наведеног решења тужила је изјавила приговор, који је решењем тужене од 06.09.2016. године одбијен, као неоснован и наведено решење о отказу уговора о раду је потврђено.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је тужила пропуштањем да обави све прегледе у надлежној здравственој установи потребне за коначну оцену здравствене способности уствари одбила да се подвргне лекарском прегледу у надлежној здравственој установи. Због тога су закључили да је применом члана 120. Закона о основама система образовања и васпитања оспорено решење тужене законито, ценећи да је без значаја чињеница што тужила поседује уверење о здравственом стању од 25.01.2012. године, када је тако била подвргнута лекарском прегледу ради оцене њене здравствене способности, обзиром на период који је протекао од тада до поновног покретања поступка за оцену њене радне и здравствене способности за рад са децом.

И по оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд поступио када је одбио тужбени захтев за поништај решења тужене о престанку радног односа тужиле, дајући за своју одлуку јасне и образложене разлоге.

Одредбом члана 120. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 72/09... 62/16), прописано је да се у радни однос установе

може примити лице које поред осталих услова мора да поседује психичку, физичку и здравствену способност за рад са децом и ученицима, с тим што се услови који се траже доказују приликом пријема у радни однос, али се и проверавају у току рада. Ставом 5. истог члана прописано је да запосленом престаје радни однос ако се у току радног односа утврди да не испуњава услове из става 1. овог члана, или ако одбије да се подвргне лекарском прегледу на захтев директора.

Наиме, у конкретном случају ради се о специфичном случају престанка радног односа који је прописан законом. Законодавац јасно прописује као разлог за престанак радног односа не само случај када се у поступку оцене психичке и физичке способности запосленог утврди да запослени ни психички ни физички способан за рад са децом, већ и у случају када сам запослени не пристане да се подвргне лекарском прегледу у надлежној здравственој установи. Преглед у надлежној установи значи обавезу запосленог да обави све неопходне прегледе који су потребни да би здравствена установа могла да формира и изнесе своје мишљење у погледу здравствене способности лица за рад са децом. Само јављање на преглед и достављање копије здравственог картона не значи само по себи испуњење наведене законске обавезе обзиром да није обављен целокупни преглед. Тужиља је и од стране секретара комисије позивана телефоном да се јави на прегледе, али се она на позив није одазивала, те из свега произилази да није желела да поступи у складу са прописаном процедуром и да је одбила да се подвргне лекарском прегледу.

Из ових разлога, неосновано се ревизијом тужиље указује на погрешну примену материјалног права у погледу поштовања законске процедуре за пријем у радни однос.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су већ били правилно цењени од стране другостепеног суда и оспорава се оцена изведених доказа због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 1. ЗПП те их овај суд неће детаљно образлагати у складу са одредбом члана 414. став 2. ЗПП

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић